

бъжна-та сила съ тѣзи двѣ сили ный видимъ, че една-та отъ тѣхъ която е посочена къмъ центра на земя-та унищожавя са отъ дѣйствие-то на тяжесть-та, а пакъ касателна-та сила извършва свое-то пълно дѣйствие да накара частица да са движе къмъ земния екваторъ.

Понеже постоянно дохаждхъ частицы отъ два-та полюса къмъ екватора, то ясно е, че трѣба да произлѣзе едно измѣненіе въ фигура-та на земя-та. Тя става испъкнхла подъ екватора и стисната при полюсы-тѣ.

Сега са ражда въпросъ, да ли това измѣненіе на фигура-та нѣма прѣдѣлъ? Ако скоростъ-та на въртѣніе-то остава неизмѣнна, то да ли нѣма причина за страхъ, че земя-та ще става повече и повече издута при екватора, като трупа вещество-то по-высоко и по-высоко, до като най-послѣ фигура-та ѝ са измѣни съвършено и повърхность-та ѝ стане небытаема? Теорія-та отговорила на този въпросъ съвършено: тя напълно доказала, че фигура-та на земя-та неможе да премине този предѣлъ, кого то сега тя е достигнхла, и че настояща-та форма нѣма да са измѣни отъ дѣйствие-то на центробъжна-та сила въ теченіе-то на цѣлы милионы години. Условіе-то на равновѣсіе-то е достигнхто и всяко по-нататъшно измѣненіе са е прѣкратило. Дѣйствително, ако вникнемъ внимателно въ схщность-та на този въпросъ, ный тосъ-часъ ще забѣлѣжимъ, че такъвъ резултатъ можаше да са прѣдвиди както отъ свойства-та на самы-тѣ силы, тѣй и отъ условія-та на задача-та. Колко-то повече земя-та измѣнява своя-та сферическа форма, като става повече и повече издута, частицы-тѣ на вещество-то ѝ трѣба да са повдигхъ отъ страны-тѣ на тѣзи издигна-та часть, коя-то опасва земя-та въ екваторны-тѣ области, и най-послѣ съпротивленіе-то, кое-то тѣ трѣба да надвѣятъ при свое-то издиганіе, съвършено са уравновѣсва съ движуща-та тѣхъ сила, и съпротивленіе-то и сила-та взаимно са унищожавхъ. Веднажъ като са достигне този предѣлъ, равновѣсіе-то са възстановява и по-нататъшно-то измѣненіе става невъзможно.

Такъвъ е прекрасныя редъ въ природа-та, таквъзъ е чудно-то устройство за трайность и неизмѣнность, кое-то ввредъ са появява, що-то постоянно са ражда въ насъ мысль, че само Божественна-та мъдрость е могла да създаде такъвъзъ чудна система.

Но тука може да са попыта, да ли всичко това не е само едно теоретическо умозаклученіе? Подтвърдило ли е наблюденіе-то теоретическа-та фигура на земя-та? Азъ отговарямъ, че най-многочисленны и разнообразны наблюденія едногласно свидѣлствувать за истина-та на тѣзи прекрасны умозаклученія. Като произвождали точны измѣренія върху градусы-тѣ на меридіана, кой-то минува прѣзъ полюсы-тѣ околорвьсть земя-та, намѣрили, че дължина-та на градуса расте отъ екватора къмъ полюсы-тѣ, съ това като показва, че кривина-та на земя-та са смалява, колко-то повече са отдалечавамы отъ екватора. Но още по-точно доказателство намѣрили, въ любѣніе-то на махало-то. Махало съ опредѣлена дължина люлѣе са съ скоростъ точно съразмѣрна съ напргнатость-та на сила-та на тяжесть-та, коя-то работи върху него. Но напргнатость-та на тяжесть-та са смалява колко-то повече квадрата на разстояніе-то отъ центра расте, тѣй що-то явно е, че сила-та на тяжесть-та е по-малка при екватора отъ